

Sygn. akt VI Gz 29/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spr.)

Sędziowie: SO Anna Walus – Rząsa

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa : (...) Spółki z o.o. w R.

przeciwko: (...) sp. z o.o. w F.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego
w R. V Wydziału Gospodarczego z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt V GC 655/14

postanawia:

1. oddalić zażalenie,
2. zasądzić od pozwanego (...) sp. z o.o. w F. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o. w R. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 9 października 2014 r., (jak wynika z tytułu wykonawczego zalegającego w aktach komorniczych (...)), Sąd Rejonowy w Rzeszowie nadał klauzulę wykonalności w zakresie punktu II postanowienia wydanego przez ten Sąd w dniu 1 sierpnia 2014 r.

Uzasadniając orzeczenie, Sąd podał, że zgodnie z art. 776 kpc klauzulę wykonalności nadaje się tytułom egzekucyjnym, którym jest m.in. prawomocne orzeczenie sądu, w tym postanowienie (art. 777 § 1 pkt 1 kpc). Sąd stwierdził, że postanowienie z dnia 1 sierpnia 2014 r. uprawomocniło się w dniu 11 września 2014 r., a zatem zaistniały podstawy do uwzględnienia wniosku powoda, na podstawie art. 770 kpc.

Zażalenie na powyższe postanowienie - nazwane błędnie „skarga na orzeczenie Referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Rzeszowie” - wniósł pozwany, zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów postępowania cywilnego mające istotny wpływ na wynik sprawy oraz przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r.

w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych
w postępowaniu cywilnym, tj.:

1. art. 139 § 1 kpc poprzez błędne ustalenie skuteczności doręczenia pozwanej przez awizo postanowienia z dnia 1 sierpnia 2014 r.,

a w konsekwencji błędne przyjęcie, iż postanowienie z dnia 1 sierpnia 2014 r. jest prawomocnym orzeczeniem Sądu (tytułem egzekucyjnym);

- § 7 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym poprzez błędne ustalenie w zakresie prawidłowości dokonania przez doręczającego adnotacji o niedoręczeniu przesyłki zawierającej postanowienie z dnia 1 sierpnia 2014 r. na formularzu potwierdzenia odbioru oraz adnotacji „awizowano dnia” na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki i złożenia przez doręczyciela stosownego podpisu;

- § 8 ust. 2 pkt 2 i 3 cyt. rozporządzenia poprzez błędne ustalenie w zakresie prawidłowości dokonania przez placówkę pocztową operatora na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki adnotacji „awizowano powtórnie” wraz ze stosownym podpisem oraz prawidłowości przechowywania przesyłki przez okres 7 dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia powtórnego zawiadomienia;

- § 10 ust. 1 cyt. rozporządzenia poprzez błędne ustalenie w zakresie prawidłowości dokonania przez operatora na stronie adresowej przesyłki niepodjętej zawierającej postanowienie z dnia 1 sierpnia 2014 r. adnotacji „nie podjęto w terminie” oraz z odciskiem datownika;

- art. 777 § 1 pkt 1 kpc poprzez nadanie postanowieniu z dnia 1 sierpnia 2014 r. klauzuli wykonalności, pomimo tego, że owo postanowienie nie jest prawomocne.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia, pozwany domagał się uchylenia postanowienia, i doręczenia mu odpisu postanowienia z dnia

1 sierpnia 2014 r. oraz zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów postępowania.

Uzasadniając zażalenie pozwany zarzucił, że zaskarżone postanowienie wydane zostało z naruszeniem norm prawnych wskazanych powyżej. Obowiązkiem Sądu - przed uwzględnieniem wniosku powoda o nadanie klauzuli wykonalności - było zbadanie, czy postanowienie z dnia 1 sierpnia 2014 r. uprawomocniło się. Tymczasem Sąd nadając klauzulę stwierdził, że orzeczenie jest prawomocne, opierając się jednak na błędnym ustaleniu skuteczności doręczenia pozwanemu korespondencji sądowej zawierającej postanowienie

z 1 sierpnia 2014 r. Przyjął tym samym, że postanowienie to zostało doręczone w sposób zastępczy, w trybie przewidzianym przez art. 139 § 1 kpc oraz zgodnie z przepisami w/w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.

Tymczasem adnotacje znajdujące się na kopercie oraz na zwrotnym potwierdzeniu odbioru nie odpowiadają postanowieniom

§ 7, 8 i 10 Rozporządzenia, albowiem na zwrotnym potwierdzeniu odbioru nie ma podpisu doręczyciela obok daty, zaś adnotacje poczynione na stronie adresowej przesyłki wskazują, iż termin awizowania powtórnego oraz przechowywania przesyłki w placówce pocztowej operatora są niezgodne z

terminami ustalonymi w Rozporządzeniu. Powyższe skutkuje twierdzeniem

o nieprawidłowości, a zarazem brakiem skuteczności dokonanego doręczenia. Poza tym strona adresowa niedoręczonej przesyłki nie zawiera zwrotu „awizowano dnia”, zaś liczne skreślenia i poprawki nie pozwalają w sposób nie budzący wątpliwości ustalić daty doręczeń. Wątpliwości budzą także podpisy na kopercie.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotowe zażalenie nie znalazł podstaw do jego uwzględnienia.

Wbrew zarzutom skarżącego cały przebieg awizowania spornej przesyłki poddaje się analizie i ocenie dokonywanych przez operatora pocztowego czynności, co wynika z dowodów w postaci odesłanej przez niego do Sądu Rejonowego przesyłki zalegającej aktualnie w aktach sprawy na karcie 133. Adnotacja o umieszczeniu awiza w drzwiach adresata została potwierdzona parafą podpisu doręczyciela oraz odbitą pieczęcią z datą 18 sierpnia 2014 r.

Z tą samą datą został uczyniony zapisek o treści „nie zastano dnia 18 sierpnia 2014 r.”. Przesyłka była awizowana powtórnie w dniu 26 sierpnia 2014 r.

i ostatecznie nie podjęto jej w terminie, tj. 3 września 2014 r., co zostało potwierdzone pieczęcią operatora z tą samą datą. Zaznaczyć trzeba, że doręczyciel zwyczajowo i w praktyce pod odbitą pieczęcią operatora nie składa czytelnego podpisu lecz podpis skrócony.

Nie ma racji pozwany zarzucając na stronie 4 zażalenia, że na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki są „liczne skreślenia i poprawki”, co nie pozwala w sposób nie budzący wątpliwości ustalić daty doręczeń. Na odesłanej do Sądu przesyłce nie ma bowiem w ogóle żadnych skreśleń, czy też poprawek, co uprawnia do twierdzenia, że pozwany czyniąc zarzuty nie zapoznał się nawet z rzeczywistym stanem faktycznym.

Skarżący w istocie w swoim zażaleniu podnosi zarzuty które w istocie dotyczą niezachowania warunków formalnych, w postaci dokonanego opisu czynności wykonywanych przez operatora pocztowego. Powyższe, zdaniem Sądu Okręgowego nie znajduje merytorycznego potwierdzenia w materiale dowodowym. Zarówno bowiem zapisy dotyczące awizowania przesyłki, jak i terminy w których złożona ona była w placówce pocztowej są prawidłowe i umożliwiły stronie (przy zachowaniu przez nią odpowiedniej staranności w odbieraniu przesyłek) jej odbiór w terminie.

Zażalenie jako bezzasadne oddalono, na podstawie art. 385 kpc, w związku z art. 397 § 2 kpc.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc, oraz art. 108 § 1 kpc.

Na marginesie dodać należy, iż Sąd Okręgowy ustalił, na podstawie tytułu wykonawczego zalegającego w aktach Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jarosławiu E. W., sygn. akt (...) że zaskarżone postanowienie wydał Sąd w osobie Sędziego Sądu Rejonowego Marka Rajcherta, a nie jak twierdził pozwany referendarz sądowy. Dlatego też środek odwoławczy nazwany przez niego skargą na orzeczenie referendarza, potraktowany został jako zażalenie na postanowienie Sądu.